

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

В КРАЇНІ СОНЯЧНИХ ЗАЙЧИКІВ

ПРИТУЛОК МАЛЕНЬКИХ ДРУЗІВ

На березі моря-океану, серед дрімучих лісів, синіх гір та золотих долин лежить країна... Це незвичайна країна.

Жителі її — ластовини — геть усі руді й веснянкуваті. Веснянкуваті чоловіки й жінки, веснянкуваті дідусі й бабусі, веснянкуваті діти. І не лише люди — звірі й птахи в цій країні також веснянкуваті: веснянкуваті коні й веснянкуваті корови, веснянкуваті горобці й ворони, веснянкуваті слони, ведмеді й крокодили, веснянкуваті кицьки й собаки. Мало того — навіть комарі й мухи веснянкуваті.

Народ в Ластовинії завжди жив тихий, мирний та працьовитий. Ластовини любили трудитися. Вони вирощували чудові садки, що родили всі ягоди й фрукти, які тільки є на світі. В цих садах росли

навіть такі дерева, яких не було більше ніде, — цукеркові дерева, що двічі на рік рясно вкривалися смачними шоколадними цукерками.

Ластовини дуже любили дітей, тому й саджали ці дерева на втіху та радість малятам.

І, певне, саме тому в столиці Ластовинії Рудоградї найбільшою і найважливішою спорудою, що стояла в самісінькому центрі міста, був величезний цирк. Такий величезний, що вміщав одразу всіх дітей країни.

Щонеділі для маленьких ластовинів там відбувалася грандіозна вистава аж у трьох відділеннях. До пізнього вечора на всю Ластовинію лунали тоді з цирку захоплені вигуки та веселий дитячий сміх. Не тільки діти, а й дорослі ластовини з усіх розваг найдужче любили цирк. Захоплення циркум було в цій країні, так би мовити, національною рисою. До речі, ви, мабуть, звернули увагу, що клоуни в цирку майже завжди руді. І ви, звичайно, не здогадувалися, чому це так? Та тому, що клоуни — це ж здебільшого ластовини. Закінчивши циркову школу, найталановитіші коміки роз'їжджалися з Ластовинії по всіх країнах світу — працювати в циркух клоунами.

У Ластовинії вважалося, що найкраща, найкрасивіша і найдобріша людина тоді, коли вона весело й радісно сміється. Жарти й усмішка цінувалися тут понад усе. І найбільшим щастям було — дарувати людям сміх, радість...

Ластовинія завжди була вільною країною. І веснянкуватий народ не знав ні поневолення, ні гнобителів.

Та от одного разу в ластовинську бухту «Будь ласка», гостинно відкрити для всіх мореплавців, несподівано вдерлися чужоземні кораблі з чорними вітрилами. Це прибула військова флотилія з далекої заокеанської країни Хуліганії. Піратська армія хуліганців висадилась на берег і заволоділа всю Ластовинію. Хуліганці почали грабувати й розоряти країну, знущатися з її жителів. Вони примусили їх день і ніч працювати і все, що виробляли ластовини, забирали й вивозили за океан, у свою Хуліганію.

Нестерпно страждали ластовини від сваволі жорстоких хуліганців.

Особливо тяжко жилося дітям. Хуліганці ненавиділи дітей. Мало того, що діти страшенно голодували, що вони давно забули смак не тільки шоколадних цукерок, а й звичайнісінького хліба, — хуліганці просто не давали малюкам проходу. Вони ловили їх на вулицях, били, цькували на них страшних чорних собак, яких привезли із собою з-за океану.

Не було для хуліганців більшої насолоди й розваги, як схопити на вулиці стрічного малюка і, штовхаючи, шпиняючи, б'ючи його, перекидати один одному, мов м'яч. Вони аж корчилися і захлиналися від реготу, дивлячись, як страждає і плаче бідна дитина...

Багато разів повставали ластовини проти влади хуліганців, намагаючись звільнитися і вигнати поневолювачів зі своєї країни. Але щоразу хуліганці перемагали й жорстоко розправлялися з повсталими. Якась невідома сила допомагала хуліганцям, робила їх могутніми й непереможними, а ластовинів — немічними й безсилями. І хоч скільки боролися ластовини — не могли вони подолати цієї ворожої сили. Дедалі менше й менше надій на визволення лишалося в них.

Однак дітей треба було якось рятувати. Бо хіба можна терпіти, щоб хуліганці так жорстоко кривдили малюків?

Ластовини ладні були всі загинути у боротьбі, але дітей це все одно не врятувало б...

Отоді-то на допомогу ластовинам і прийшов дід Маноцівник. Це був знаменитий на всю Ластовинію фокусник і дресирувальник, найстаріший артист Рудоградського цирку.

Майже все своє життя він провів у тропічних лісах, ловлячи та приручаючи диких звірів, з якими потім виступав на цирковій арені. Ніхто не знав, скільки йому років. Але навіть найстаріші ластовини змалку пам'ятали його вже дідом. На обличчі в нього було стільки зморщок, що зовсім не видно було ластовиння — все воно ховалося у зморшках. Дід Маноцівник був дуже мудрий, і казали, що він навіть розуміє мову звірів та птахів і часто в лісі розмовляє з ними. Щоправда, ніхто цього не бачив, та, мабуть, все-таки не дарма його звали Ма-

ноцівник, тобто чарівник, чародій. І недарма так легко він приручав і дресирував звірів.

Ластовини дуже шанували діда Маноцівника і тому одразу погодилися, коли він запропонував заховати дітей у дрімучому тропічному лісі. Там, у нетрях, він знав таку глуху місцину, оточену непролазними хащами, куди не добереться жоден хуліганець. Тільки дід Маноцівник знає туди дорогу. Там кінчається Ластовинія і починаються Сині Скелясті гори.

Хуліганці були просто ошелешені, коли, прокинувшись одного ранку, побачили, що з Ластовинії зникли діти. В усій країні не лишилося жодного хлопчика, жодної дівчинки. Хуліганці лютували. Вони обшукали всю країну і не знайшли навіть поламаної дитячої іграшки. Ніби в Ластовинії ніколи й не було дітей. Марно погрожували хуліганці знищити всю країну, якщо діти не віднайдуться. Ластовини мовчали, удаючи, ніби самі дуже схвильовані несподіваним зникненням дітей.

А тим часом у глухих нетрях тропічного лісу на величезній світлій галявині виникла незвичайна колонія. За зубчастим дерев'яним парканом височів великий, просторий будинок. Круг нього були розкидані маленькі чепурні хатки, що потопали в зелені садових дерев. Далі тяглися грядки городів і великий лан.

Назвали колонію «Притулок маленьких друзів».

Крім діда Маноцівника та двох старих нянь, що доглядали зовсім маленьких дітей, дорослих у колонії не було. Будували колонію самі діти, без допомоги старших. Керував будівництвом дід Маноцівник.

Проте, чесно кажучи, без добрих помічників діти не впоралися б. А помічники у них були незвичайні.

Старий дресирувальник, мабуть, справді-таки знав мову звірів. Бо серед лісових мешканців у нього виявилося багато друзів. Саме вони й допомагали дітям будувати колонію. Кроти рили ями під фундамент. А каміння на фундамент носили із сусідніх скелястих гір могутні гірські орли. Хвостаті мавпи працювали верхолазами. Бобри валили дерева, обгризаючи стовбури з усіх боків. Дикобрази постачали гострі міцні голки, що правили за цвяхи.

Але найбільше допомагали малим будівельникам добродушні веснянкуваті велетні-слони, що були немов живі підйомні крани. Легко піднімали вони важенні колоди на будь-яку височінь. Без них діти навряд чи змогли б звести стіни великого двоповерхового будинку.

Добре жилося дітям у колонії — спокійно й безпечно. Ніхто їх не кривдив, ніхто не знущався з них. Правда, все їм доводилося робити самим. Самі вони обробляли землю, вирощували фруктові дерева, самі господарювали. Хлопчики працювали в саду і в полі, рубали дрова, носили воду з криниці — тобто виконували всю чоловічу ро-

боту. А дівчатка готували їжу, мили посуд, лагодили одяг, прали білизну. Всім цим керували дід Маноцівник і няні.

Старий дресирувальник навіть влаштовував для них щонеділі циркові вистави, де в основному виступали дресировані звірі, які жили тут же, в лісі, і яких дід Маноцівник за короткий час навчив усіх циркових премудростей. Крім того, Маноцівник показував різні фокуси, а їх він знав безліч. Звичайно, то були чесні, хороші фокуси без усякого там відьмацького чаклунства і шарлатанства. Дід влаштував навіть гурток циркової науки, де вчив усіх, хто бажав робити фокуси і дресировати звірів.

Одне було негаразд — діти дуже сумували за своїми батьками. Та й тут дід Маноцівник знайшов вихід. Раз на місяць він по черзі таємно приводив батьків у колонію. Батьки гостювали день-два і поверталися назад, щоб не викликати підозри в хуліганців. У колонії для батьків були спеціально відведені кімнати на другому поверсі. А оскільки дід Маноцівник любив порядок і справедливість, він завів книгу, в яку записував батьків, що приходили.

